

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2024 r. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, w związku z pismem SSN Piotra Prusinowskiego, obrońcy SSN Leszka Boska, które wpłynęło w dniu 26 marca 2024 r., godz. 14:35, zawierającym oświadczenie o cofnięciu wniosku o wyłączenie SSN Marka Motuka od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt I ZO 32//23

postanowił

pozostawić bez rozpoznania złożony ustnie do protokołu, na posiedzeniu w dniu 26 marca 2024 r., wniosek SSN Piotra Prusinowskiego, obrońcy SSN Leszka Boska, o wyłączenie SSN Marka Motuka od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt I ZO 32/23.

UZASADNIENIE

W trakcie posiedzenia w dniu 26 marca 2024 r. w sprawie o sygn. akt I ZO 32/23, SSN Piotr Prusinowski – obrońca SSN Leszka Boska, złożył ustnie, do protokołu, wniosek wyłączenie SSN Marka Motuka od udziału w rozpoznaniu tej sprawy.

Po złożeniu tego wniosku Przewodniczący poinformował, że jego złożenie nie stoi na przeszkodzie kontynuowaniu posiedzenia, a po rozpoznaniu wniosku o wyłączenie, w przypadku wyłączenia SSN Marka Motuka od udziału w sprawie o sygn. akt I ZO 32/23, czynności procesowe dokonane z jego udziałem staną się

bezskuteczne, a zatem upadnie rozstrzygnięcie wydane w niniejszej sprawie (art. 42 § 3 zdanie 2 i 3 k.p.k.)

W dniu 26 marca 2024 r., o godz. 14:35, czyli już po zakończeniu posiedzenia w sprawie o sygn. akt I ZO 32/23, do Izby Odpowiedzialności Dyscyplinarnej, wpłynęło pismo SSN Piotra Prusinowskiego, obrońcy SSN Leszka Boska, zawierające oświadczenie o cofnięciu wniosku o wyłączenie SSN Marka Motuka od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt I ZO 32//23.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Bezspornym jest, że SSN Piotr Prusinowski, obrońca SSN Leszka Boska, pismem, które wpłynęło w dniu 26 marca 2024 r., godz. 14:35, cofnął wniosek o wyłączenie SSN Marka Motuka od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt I ZO 32//23

Stosowane odpowiednio w postępowaniu o odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów Sadu Najwyższego przepisy k.p.k. nie zawierają reguły w kwestii odwołałości czynności procesowych stron. W doktrynie procesu karnego pojawił się pogląd, iż co do zasady strona swego oświadczenia procesowego nie może odwołać, a wyjątki od tej zasady są wyraźnie wskazane w ustawie procesowej (por. np. art. 431 k.p.k.). Inni z kolei wskazują, że oświadczenia woli uczestników procesu mogą być cofnięte do czasu ich załatwienia, o ile ustawa nie wprowadza ograniczenia w tej mierze lub nie występują okoliczności uniemożliwiające odwołanie czynności (por. np. S. Śliwiński, *Proces karny przed sądem powszechnym. Zasady ogólne*, Warszawa 1948, s. 430, W. Daszkiewicz, *Proces karny. Część ogólna*, Poznań 1996, s. 237, I. Nowikowski, *Zagadnienie odwołałości czynności stron w projekcie kodeksu postępowania karnego*, w: T. Bojarski, E. Skrętowicz (red.), *Problemy reformy prawa karnego*, Lublin 1993, s. 322 – 323, B. Janusz – Pohl, w: P. Wiliński (red.), *Polski proces karny*, Warszawa 2020, s. 184 – 187). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 1931 r., sygn. akt II 3 K 1173/30, podkreślił, że k.p.k. z 1928 r. nie zawiera żadnego przepisu, według którego złożone przez strony oświadczenia w kwestiach formalnych byłyby dla nich bezwzględnie wiążące, a „przyjęcie podobnej tezy nie dałoby się wprost pomyśleć” (OSP 1931, poz. 295). Z kolei w uzasadnieniu uchwały składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 1975 r., sygn. akt VI KZP 44/74, przyjęto istnienie

zasady, iż oświadczenie woli stron może być skutecznie cofnięte, aż do czasu wydania opartego na nim rozstrzygnięcia, jeżeli ustawa nie wprowadza wyraźnego odmiennego ograniczenia (OSNKW 1975, z. 3 – 4, poz. 34). Trafnie wskazuje I. Nowikowski, że cyt. „Brak w k.p.k. przepisu ogólnego, przewidującego regułę odwołałości, nie jest przeszkodą do przyjęcia owej reguły w odniesieniu do czynności procesowych stron, polegających na składaniu oświadczeń woli. Kwestię odwołałości tych czynności należy łączyć z fakultatywnością jej dokonania przez stronę. Tylko w sytuacji gdy uczestnik procesu korzysta z autonomii woli w zakresie podjęcia decyzji odnośnie do dokonania czynności, jest on władny uchylić się od skutków czynności, bowiem do jej przedsięwzięcia nie był zobligowany przez prawo procesowe. Jeżeli dokonanie czynności przez stronę byłoby w konkretnej sytuacji obligatoryjne, to wówczas w zasadzie nie byłoby możliwości cofnięcia czynności” (cyt. I. Nowikowski, *Odwoływalność czynności procesowych stron w polskim procesie karnym*, Lublin 2001, s. 57).

Sąd Najwyższy orzekający w niniejszym składzie prezentuje pogląd, że oświadczenia woli uczestników procesu mogą być cofnięte do czasu ich załatwienia, o ile ustawa nie wprowadza ograniczenia w tej mierze lub nie występują okoliczności uniemożliwiające odwołanie czynności.

Jak wynika z akt sprawy o sygn. akt I ZO 32/23, do dnia dzisiejszego, nie rozpoznano złożonego ustnie do protokołu na posiedzeniu w dniu 26 marca 2024 r., wniosku SSN Piotra Prusinowskiego, obrońcy SSN Leszka Boska, o wyłączenie SSN Marka Motuka od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt I ZO 32/23. W takiej sytuacji, dopuszczalna czynność procesowa SSN Piotra Prusinowskiego, obrońcy SSN Leszka Boska z dnia 26 marca 2024 r. (tj. oświadczenie o cofnięciu wniosku o wyłączenie SSN Marka Motuka od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt I ZO 32/23), skutkowałą rozstrzygnięciem jak na wstępie (odnośnie formuły rozstrzygnięcia zastosowano w drodze analogii przepis art. 432 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. w zw. z art. 10 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym).

[M. T.

[ms]

